



FOTO: Christian Tunge



## KUNSTEN Å SE

## Fotografisk avstand



**TEKST:**  
Gustav Borgersen,  
kunsthistoriker  
og kritiker

«Men er det ikke slik med alle foto? Du ser på noe som aldri vil være nåtid. En scene som alltid vil tilhøre fortiden.»

**Dette bildet er mettet av lys.** Selv om hele den øvre delen glir fra asurblått til dyp blått, er bildet preget av lys. Lyset siver inn fra siden, og ytterst i de hviteste lysstrålene er det formelig som om man kan se luften bølge i langsomme bevegelser i de mikroskopisk små støvpartiklene. Men det er en overflate på dette bildet, som blander seg med motivets scene, som om det sitter fast små partikler oppe på bildeflaten.

**Kvinnekroppen ligger akkurat** i sjiktet mellom det skarpe hvite lyset i front og den mørke bakgrunnen. Den blålige fargen som preger bildet, og måten lyset faller mykt over kroppen på, skaper kanskje like mye en slags flytende følelse. Som om dette var en undervannsscene. Bildet heter for øvrig «Flow», flyt.

Men til nå har vi forholdt oss til dette som et fotografisk bilde-motiv. Jeg har skrevet om hva vi ser i bildet: en liggende kvinne-akt i et rom. Og kanskje også på det: støvet oppå bildet.

**Dette fotografiet er nemlig nokså dobbeltbunnet.** Det er et Polaroid-bilde, som i sin tur er blitt skannet, omgjort til et digitalt bilde og blåst opp i størrelse. Mange husker nok de små Polaroid-bildene - knipset av et kamera som selv printer ut en kopi umiddelbart etter avfotograferingen. Bildene var preget av en litt spesiell fargetone og representerer kanskje nå fotografier fra «en annen tid», med et særpreg.

Ved å avfotografere Polaroid-bildene igjen får du egentlig et foto av et annet foto. Da får du ikke bare med de små feilene i lysjustering som fulgte med fra det opprinnelige Polaroid-bildet, men også alle detaljer fra dette som en fysisk størrelse, som et bilde man kan holde i hånden, med en overflate der smårusk og fett kan samle seg. Bildeflater på Polaroid-bilder kan dessuten blekne om de ligger i solen, og slik prege bildets atmosfære lenge etter at det ble knipset og fremkalt.

**Og her er vi vel inne på noe besnærende?** Denne avfotograferingen av et allerede eksisterende fotografi skaper et slags rom mellom den avbildede scenen og betrakteren. Mer distanse, et lite rom for rusk, støv, uklarheter. Men er det ikke slik med alle foto? Du ser på noe som aldri vil være nåtid. En scene som alltid vil tilhøre fortiden. Enten det er et gammelt foto av en for lengst avdød slektning eller en scene du akkurat har knipset - et Polaroid-bilde, som glir ut av kameraet noen få sekunder etterpå.

ukeadressa@adresseavisen.no



## OM VERKET

«Flow»,  
fargeprint fra  
scannet originalt  
Polaroid-fotografi,  
110 x 143 cm (2018)

**KAN SES:** Viser på utstillingen «mind moves with matter, body blends into space», Kunsthall Trondheim, Kongens gate 2

**KUNSTNER:** Thora Dolven Balke (f. 1982)

**TIDLIGERE VERKER:** Thora Dolven Balke er blant annet utdannet ved Kunsthøgskolen i Bergen, Statens Kunstakademi i Oslo, Mountain School of Art i Los Angeles og Fata Morgana fotografiske billedkunstskole i København. Dolven Balke bor og virker både i Brasil og i Oslo. Hun jobber innenfor en rekke formater, deriblant skulptur, installasjon og lyd, men utgangspunktet for hennes kunstneriske virke er fotografiet. Innen flere prosjekter - både solo og i samarbeid med andre - har hun vært særlig opptatt av grunnleggende størrelser som tid og rom. Hun var i flere år blant de ansvarlige for galleriet REKORD i Oslo, i 2010-11 virket hun som kurator for Lofoten Internasjonale Kunstfestival, og i 2009 var et verk av henne med i det Elmgreen & Dragset-kuraterte bidraget til Venezia-biennalen.